

Id van Osch heeft vanuit haar keuken nog altijd uitzicht op de molen De Bijenkorf waar haar man Piet Gerrits en zoon Bart veel tijd en energie in hebben gestoken.

‘De burgemeester liet de molen nog liever afbranden’

Wie Id van Osch-Stevens

Leeftijd 80

Woonplaats Gemert

Wat doet zij Gepensioneerd, weduwe van mulder Piet Gerrits

Id van Osch kun je met recht een muldersvrouw noemen. Haar eerste man was familie van de huidige voerspecialist Franssen Gerrits uit De Rips, haar zoon Bart beheerde jarenlang de molen aan de Deel in Gemert en haar huidige echtgenoot Fred van Osch is een van de oprichters van de Molenstichting Gemert-Bakel.

Zij woont al sinds de jaren zestig in de Deel pal voor de molen die er nu in volle glorie bij staat, maar die zij nog heeft gezien in kommervolle staat zonder wiken.

“Ik ben in 1960 met Piet getrouwd. We woonden allebei in De Rips. Wij hadden thuis een bakkerij en kruidenierswinkel en Piet was een zoon van Antoon Gerrits van de maalterij. Hij wilde absoluut niet in De Rips wonen. Daarom kwamen we in Gemert terecht. We kochten een verlopen molenaarsbedrijf met molen en molenaarshuis. Veel was het niet. Vanwege het vocht moesten we de muren ieder jaar behangen,

de slakken kropen door het hele huis en in de winter vroren de dekens vast aan het bed. We besloten het enkele jaren te proberen en dan een nieuw huis te bouwen.

Het ging Piet niet om de molen, maar om het molenaarsbedrijf. Hij wilde de boer op om meel te verkopen. Op een zeker moment kon hij het niet meer alleen af, maar het bedrijf was niet groot genoeg om er een knecht bij te nemen. Toen is hij als personeelslid op de maalterij in De Rips begonnen.

Piet wilde al heel snel nadat we in Gemert kwamen wonen, de molen gerestaureerd krijgen. Hij wilde er iets van maken. Van het idee alleen al kreeg hij een kick. Zelf had hij nog nooit op een molen gewerkt, maar hij kwam wel uit een muldersnest. Vroeger maalde de vader van Piet op een molen in Swolgen. Toen die molen in de oorlog verloren ging, heeft hij in de jaren vijftig het bedrijf in De Rips gekocht. Door mijn huwelijk met Piet heb ik er zelf ook iets van meegekregen. Voor sommige mensen heet ik nog steeds Id van de mulder, zoals onze zoon Bart, Bart van de mulder werd genoemd. In de loop van de jaren hebben we een deel van de grond rond ons huis verkocht. Later wilde de gemeente grond kopen. Wij zeiden: koop er de molen bij, maar dat wilden ze niet. Burgemeester De Wit zei dat hij hem liever liet afbranden dan er geld in te steken.”

Uiteindelijk na veel heen en weer gepraat besloot de gemeente de molen toch over te nemen. In 1975 werd de restauratie ingezet. Dat die met horten en stoten verliep weten we uit aantekeningen die Piet Gerrits – hij overleed in 1988 op 52-jarige leeftijd - heeft nagelaten. Op enkele

A4'tjes doet hij verslag van zijn werk op de molen. In veel gevallen gaat het om echt molenaarswerk. Zo schrijft hij op 19 mei 1975: 'Molen stuk!! Kammen in bovenwiel rot'.

Op 29 maart 1978 tekent hij aan: 'De steen strijkt niet meer goed; linker maalstoel opgezet. Past zeer slecht. De hele middag gewerkt en nog niet goed!!'

Op 12 mei 1984 is Piet in zijn element getuige de aantekening: 'Prachtige molendag. Strakke noorderwind. Veel bezoek.'

Voor al in de eerste jaren van zijn 'dagboek' klinkt er frustratie door over het tempo van de restauratie en zijn relatie met de gemeente. Dat Piet Gerrits, op dat moment beheerder van de molen en niet de eigenaar, zich niet veel aantrekt van de bevelen vanuit het gemeentehuis blijkt uit zijn aantekening op 25 augustus 1977: 'Directeur vd Ven (directeur gemeentewerken, red.) stuurt timmerman vd Heijden om te zeggen dat ik de molen stil moet zetten. Gevaar voor op hol slaan!! Ben rustig verder gegaan'.

Venijniger is hij op 6 februari 1979: 'Onderhoud gehad met de burgemeester. Zeer onplezierig gesprek geweest. Geen toezeggingen, geen erkenning van nalatigheid. Wel toegegeven dat het hem niets interesseert. Een zéér onsympathieke man'.

Id van Osch – ik heet eigenlijk Ida, maar dat vond ik te deftig daarom heb ik de a eraf gehaald – wil er niet al te veel woorden meer aan vuil maken. Wel zegt zij: "We hebben de molen voor één gulden verkocht aan de gemeente. Die gulden moeten we nog steeds krijgen".